

Johannes og tavletrolden

Johannes stod oppe ved tavlen og ventede på lærerens kommentar til det, han lige havde skrevet på tavlen. Læreren kløede sig i nakken og så helt forkert ud i ansigtet.

Johannes blev underlig til mode og vendte sig mod tavlen for at læse det, han netop havde skrevet. Og nu blev også han overrasket, for han havde skrevet noget, han ikke engang selv forstod. Det var hverken dansk eller engelsk eller noget andet sprog, han kendte. Hele klassen begyndte at le.

"Jeg ved faktisk ikke, hvad der foregår, Johannes", sagde læreren. "Jeg aner ikke, hvad du har skrevet, og tydeligvis ved du det heller ikke selv. Hvad går der af dig? Du skulle bare skrive to sætninger på dansk, dit eget modersmål, som du normalt ikke har problemer med, og så skriver du sådan noget volapyk."

"Må jeg sige noget?" En rolig, tynd stemme dukkede frem gennem larmen i klassen, og stemmens indehaver, en mørkhåret pige ved navn Lilli, rejste sig og gik op til læreren og Johannes ved tavlen. "Det er faktisk ikke volapyk. Det er skrevet på russisk. Det sprog kender jeg, fordi mine bedsteforældre taler det, og de har lært mig det. Læreren og Johannes så først på Lilli og så på hinanden. Begge lige forundrede. "Jamen, Johannes, hvorfor har du skrevet på russisk?" "På ære, jeg ved det ikke. Jeg forstår ikke en lyd af det selv." Johannes var blevet rød i hovedet og følte sig underlig tilpas.

Igen lød Lillis stemme: "Der står: "Jeg er en lille tavletrold, der elsker at drille". Hele klassen brølede af grin, ja selv læreren og Johannes kunne ikke lade være, selvom de ikke vidste, hvad de skulle stille op. Lilli satte sig ned på sin plads igen. Timen måtte trods alt gå videre. Læreren gav Johannes den opgave, han også havde stillet ham for få minutter siden, og nu løste Johannes den på dansk og uden skrivefejl.

Alle undrede sig, og i løbet af dagen valfartede resten af skolens lærere og elever til Johannes' klasseværelse for at betragte hans russiske sætninger. Ingen forstod et ord af det hele.

Men den usynlige tavletrold Sort-på-hvidt nød situationen. Han havde haft sit livs succes. Han havde netop været på besøg hos nogle fjerne slægtninge i Rusland og ville prøve at benytte nogle russiske ord i sine trolderier. Han havde haft let ved at styre Johannes' hånd, fordi Johannes faktisk havde stået og tænkt på alt muligt andet end at skrive lige i det øjeblik. Johannes havde været i tvivl om, hvad han skulle skrive, og tøvede derfor, mens han besluttede sig for svaret. I hans tøvetid havde trolden taget over og ført Johannes' hånd. Johannes havde ikke rigtig opfattet,

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

hvad der skete. Han havde bare følt sig lidt fjern, som om han var lige ved at falde i søvn. Og da han så ville skrive sit svar, opdagede han, at han allerede havde skrevet noget, og han så ned på læreren.

Det skete faktisk ikke så sjældent, at tavletrolden blandede sig; men normalt blev det ikke opdaget; for de andre ting, han plejede at lave, var altsammen noget, børnene selv kunne have fundet på: tegnede små grinende hoveder i hjørnet af tavlen og lignende - og frække ord, som stod på tavlen lige fra morgenstunden eller efter et frikvarter. Han havde aldrig før haft held med at føre en hånd som i dag. Det havde han også lært i Rusland for nylig. Han nød hele situationen meget og overvejede, hvordan han kunne fortsætte med at bruge sine nye evner.

Mens tavletrolden tænkte, så det knagede, begyndte alle mulige mennesker at dukke op for at læse på tavlen. Russiske professorer, TV-fotografer - ja, hele verdenspressen dukkede op. Tavletrolden blev kendt over hele jorden i løbet af en uge. Så blev tavlen udskiftet med en ny, for ingen ønskede at benytte den berømte tavle mere - den skulle på museum. Tavletrolden, der var så stolt af sin dåd, kunne ikke løsrive sig fra tavlen. Han måtte være i nærheden af sit livs allerstørste triumf; så han tog med på museum og drillede derfor aldrig i Johannes' klasse mere. Og på museet nænnede han ikke at lave flere spilopper på den berømte tavle; så derfor holdt han helt op med at skrive på tavler.

Og da han var den eneste af sin slags i Danmark, skete det aldrig mere, at en dreng skrev russisk i stedet for dansk på en tavle uden at vide det.

Men for Johannes ændredes meget. Han var blevet interviewet utallige gange og havde mødt Lillis russiske bedsteforældre, og da han hørte dem tale russisk, syntes han, det var så smukt et sprog, at han om aftenen fortalte sine forældre, at nu vidste han, hvad han ville, når han blev stor: han ville studere russisk. Indtil videre kunne han jo lære nogle ord af Lilli, som han var blevet meget gode venner med efter den dag ved tavlen.